

Első bál

Fehér Ferenc

Ajánlás: Az „Iszony” szerzőjének.

*Öltöztetik. Ráhull ruhája habja.
Cszozognak körötte, mint halottnál.
Estikék hajóján szállna, s csak ott áll...
Oldalán a porkoláb — az anyja.
Az óra üt. Lobban a lámpa hamva.
A kopogó járdákon vacog már.
Áldozatra érlett lilomszál,
s szép fejét engedelmesen lehajtja.
Borszag. Máglyafüst. Egy dob fölperreg.
Halált reá! sziszegik vén szemek,
s elborzad: ott egy kos fej megremeg;
nem veszi le róla hüllő, híg szemét,
csak jön, jön, kinyúl, és se szó se beszéd,
derekára ejti szőrös, nagy kezét...*

Vasárnapdélután

Fehér Ferenc

*Magányos parki út. Árnyékkal villóz.
Opál füst. Levél-gyöngyök. Tenyészet.
Korhadt pad. Két bácsika beszélget.
Most botjukra ejtve le álluk, titkos
hunyorral összenéznek: egy ringlós-
mellű zsenge lányon legelészget
értő szemük. Kakukk... Az egészet
újrakezdeni? Opál füst. Csend. Titkok.
A kuncogó jelenés ellibeg.
Villózó út. Csendjét ki érti meg?
A fák nem sírnak senkinek,
csak meginganak, mint az istenek,
s lombjuk földre szórják le téveteg,
melyből felnyúló vágyuk vétetett.*

Tanítónő

Fehér Ferenc

*Cseléd csak, nem számít hálára sem,
nem is emlékeznek majd nevére.
Népe itatósán szippan föl vére. S bére:
harisnya, melyen fölszaladt a szem...
Vasárnak. Harmonikázó járdák.
Pingált falak, ó nyoszolya nyírka.
Asztalán regény, halomnyi írka.
Póznák hegyén az őszevi hárfák.
Postára ballag egy-egy levéllel;
ahová vágyott, tán már nem ér el,
arcán megfészkel mégis egy mosoly...
Átfut minden út a végtelenbe,
s Apáczait sejtí válla terhe,
amint a táblához zarándokol...*